

sit Ændringsforslag saaledes, at Lovforslaget paa dette Punkt i Stedet for at lyde paa, at Parterne møde i Kjøbenhavn „paa et af de af Justitsministeren efter Kommunalbestyrelsens Indstilling til saadant Brug godkendte Lokaler, i“ kom til at lyde paa, at Parterne møde i Kjøbenhavn paa Raadhuset eller paa et af de godkendte Lokaler. I saa Fald vil der ikke være nogen som helst Vanskelighed. Jeg vil henstille dette til ærede Medlemmers Overvejelse.

I øvrigt har jeg for mit Vedkommende kun Grund til i det hele og store at takke det ærede Udvalg for dets virkelig imødekommende Holdning. Det har for øvrigt efter hele dette Lovforslags Forhistorie ikke i nogen Maade overrasket mig.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Jeg har ved tidligere Lejligheder udtalt mig saa udførligt om de Forhold, som høre under denne Sag, at jeg tør i væsentlig Grad henvise dertil, og derfor nu kan indskrænke mig til nogle korte Bemærkninger. Det kan jeg saa meget mere, som jeg overfor de fra Mindretallene faldne Udfalelser kan i saa meget henholde mig til Udtalelser dels fra Ministerbordet og dels fra min ærede Sidemand til højre (Holm). Dette gælder først og fremmest det store Spørgsmaal, der især ligger det ene Mindretal og os andre imellem, om man skal gaa til obligatorisk borgerlig Ægteforning eller om man skal blive staaende ved det, Mindretallet vil, altsaa den valgfri Ægteforening. Jeg vil derom til de Ytringer, jeg nys nævnte dels fra mig selv og dels fra andre, kun føje, at naar man mener, at den kirkelige Vielse vil tabe en Del af sin Betydning, sin Højtidelighed, hvis man ikke lader det blive den, der betragtes som ægteskabsstiftende, tror jeg, man tager fejl. Ikke blot fordi denne i og for sig ikke er ægteskabsstiftende — det er jo Parternes Overenskomst — men ogsaa, fordi denne Antagelse bundet i en Misforstaaelse af den kirkelige Handlings Betydning — en Misforstaaelse, som vi netop gøre vel i at drage Folk bort fra. Jeg henviser her til en Udtalelse, der er fremkommen fra Biskop Fr. Nielsen i hans lille Bog: Kirkelige Blade II. Han holder selv paa det valgfri Ægteskab, men er

loyal nok til at indrømme, at ved at begrænse den kirkelige Vielse til, hvad den efter vor Mening bør være, nemlig: Kirkens Velsignelse uden nogen juridisk eller retslig Betydning — det staaar S. 23 — „lykkes det at faa indprentet Reformatorernes grundkristelige Betragtning, at Ægtevielsen ikke er en Indvielse til Ægteskab, men en Indvielse og Helligelse af dette. Dette er altsaa Reformatorernes grundkristelige Betragtning, og vi mene netop at staa paa den samme Opfattelse. Naar vi nu ønske, at denne gennem Lovgivningen her skal indprentes Befolkningen, tro vi altsaa ikke at være paa den gale Vej. Det er godt, at Folk lære, at det højtidelige ligger i, at de staa for den Alvidendes Aasyn, at de staa for Herrens Alter og modtage hans Velsignelse. Deri skal det højtidelige ligge og ikke i det juridisk bindende, som samtidig foregaar. I øvrigt vil jeg med Hensyn til denne Side af Sagen sige, at naar man lægger saa megen Vægt paa det juridiske og netop vil bevare det for Kirken, absolut vil holde fast paa, at det foregaar i Kirken, maa jeg maaske dog i Forbigaaende nævne, at saa vidt jeg ser — jeg taler her kun om min egen rent personlige Opfattelse af det foreliggende Lovforslag og dets Ændringer — vil der ikke være noget til Hinder for, at den borgerlige Ægteforening vil kunne foregaa i Kirken. Den kan ikke foretages af Præsten eller under kirkelige Former, men hvis det kun er Stedet, Bygningen, der lægges Vægt paa, ser jeg ikke rettere, end at, naar det ligger i Ægteskabsforstanderens Magt — som det gør efter vort Ændringsforslag — at mødes med Brudfolkene, hvor han vil, til det borgerlige Ægteskabs Indgaaelse, kan han i alt Fald med fornøden Tilladelse fra Kirketiendejeren eller andre Autoriteter ogsaa mødes med dem f. Eks. i Sakristiet eller i Vaabenhuset. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der saa bliver tilbage til den kirkelige Vielse, den Tomhed, der menes at ville komme til at hvile over den, naar det Par, som staaar for Præsten, allerede ere Ægtefolk, er jeg ikke enig i, at der vil blive en saadan Tomhed. Det kommer an paa det Ritual, som skal følges. Den Præst, som skal foretage den kirkelige Vielse, vil være i Stand til at